

SHAMROCK

FINNISH-IRISH SOCIETY RY • 4/2016

BARDIT LIIKENTEESSÄ // TALVI IRLANNISSA // FESTIVAALIN MUISTOJA

SISÄLLYS

Finnegan's Wake vihdoinkin suomeksi	3
Vihreän talven syleilyssä	4
Pulvis Tauri.	7
Festivaalin satoa	8

TOIMITUS

Päätoimittaja Matti Sovijärvi

Toimitussihteeri Seppo Nousiainen

Ulkoasu Elena Räsänen, Offsetpaino L. Tuovinen Ky

ILMOITUKSET

Seppo Nousiainen (seppo.nousiainen@welho.com)

ISSN 0783-6775

Offsetpaino L. Tuovinen Ky

Kuopio 2016

www.tuovinen.eu

KANNEN KUVA

Landlord, Glenmalure Lodge,
Co. of Wicklow
Matti Sovijärvi

Jäsenmaksu maksettu?

Kiitos kaikille jäsenmaksun maksaneille. Monella se kuitenkin on vielä maksamatta! Lehden osoitetarrassa on viimeksi maksamasi jäsenmaksun vuosiluku. Vuoden 2016 jäsenmaksu on vain 22,- euroa sekä saman talouden muilta jäseniltä 10,- euroa. Maksuohjeet alla ja nettisivuillamme. –*Johtokunta*

JÄSENMAKSUTILI:

FI81 2001 1800 0192 29

Viesti-osaan maksaneiden nimet ja osoitteet.

TIENHAARASSA

Maailma muuttuu nopeammin kuin pitkään aikaan, ja yllättävämpiin suuntiin. Kyse ei ole vain politiikasta, brexitistä, Trumpista ja vapaakaupasta, vaan syvemmistä asioista, kulttuurista, ihmisten tavasta toimia, demokratiasta, luottamuksesta, totuudesta tai sen jälkeisestä ajasta.

Yksi muutoksen airut, vai sanoisinko pahanielmanlintu, on niin kutsuttu sosiaalinen media. Tarkkaan ottaen kysymys on vähän samasta ilmiöstä kuin maailmanlaajuinen nimetön kirje. Sellaisen, pahantahtoisen, voi lähettää kenelle vain, koska vain ja kantamatta vastuun häivääkään. Se ei ole sananvapautta, se on yksinkertaisesti huonoa käytöstä. Sosiaalinen media on moninkertaistanut sellaisen toiminnan voimavarat.

Nimettömien kirjeiden maailman vastakohtana voimme nähdä kansalaisyhteiskunnan, jossa ihmiset toimivat, kukin omia päämääriään ajaen, mutta vastuullisesti, yhdessä ja toinen toistaan kunnioittaen asiaerimielisyyksistä huolimatta.

Kansalaisyhteiskunta ei ole oikein pärjännyt viime aikaisissa suurissa vaaleissa, mutta ei se vaarallista ole. Asiat muuttuvat vaaralliseksi vasta sitten, kun kansalaisyhteiskunnan toiminnan edellytysten karsiminen aloitetaan. Ei sananvapautta, ei kokoontumisvapautta, ei oikeutta toimia kollektiivina ilman vallanpitäjien lupaa. Sellaiseen emme saa suostua.

Suomessa saamme toimia vapaasti, myös Finnish-Irish Societyssä. Iloisesti ja ylpeästi edistämme toista eurooppalaista kulttuuria, sen tunnetuksi tekemistä ja ymmärtämistä. Ajatuskin siitä, että julkinen tai salainen poliisi seuraisi meitä tai toimiamme, on absurdi.

Voimme kuvitella kaksi Eurooppaa: toisen, jossa Finnish-Irish Societyn tapaisia järjestöjä kaikissa maissa on paljon, toinen toisensa kanssa älyllisyydestä ja suosioista kilpaillen ja sen toisen Euroopan, jossa rajojen yli ei saisi olla ymmärrystä, ei yhteistoimintaa eikä kulttuurista vaihtoa.

Olemme nyt tienhaarassa. Valitsemme kohtaan kansallisuuden tien vai kulttuurista moniarvoisuutta edistävän, vapaa-mielisen ja keskinäiseen kunnioitukseen perustuvan. Ei nyt ole aika valita, valinnan mahdollisuuksia tulee vielä paljon. Mutta lähivuosien monet päätöksemme muokkaavat Eurooppaa ja muuta diktaattorien ulottumattomissa vielä olevaa maailmaa. Jos demokratia on äänestämällä menetetty, sitä on vaikea saada takaisin.

MATTI SOVIJÄRVI
Päätoimittaja

AT THE CROSSROADS

The world is changing faster than in a long time, and in unexpected directions. The change is not only about politics, brexit, Trump and free trade. There are deeper things, culture, the way people act, democracy, trust, truth - and post truth world.

One sign of this change - actually a bad sign - is the phenomenon we call 'social media'. Actually it can turn into an effective anonymous campaign of worldwide poison letters. There are signs of this. You can, thanks to technology, send letters to everybody and anybody, anytime and without having to be responsible for anything. It is not freedom of speech, it is intolerable bad behaviour. The so called social media has given new strengths to activities of this kind. They can now harm not only people having other views of the world, but the whole society.

The alternative is a citizen's society where people act, promoting openly their own interests, but with responsibility and mutual respect, regardless of differences in opinion.

This kind of society has done not well in recent elections and referenda, but as such that is not dangerous, not yet. But life becomes difficult, when the basic values of a democratic society are being undermined. If we lose the freedom of speech, the freedom to gather, and the possibility of promoting our interests without the permission of those in power, we shall lose our whole way of life as we now know it. This is already happening in Europe, even in EU member countries.

We in The Finnish-Irish Society can operate freely in Finland, promote another culture's achievements. We on the board do not have to look over our shoulders. The police is not following us, not the secret one nor the public one. Even the thought is absurd.

But we are at a crossroads. Shall we choose freedom, democracy and international cooperation or the world of narrow-minded nationalism? The next elections nor the next after those are not necessarily crucial, a trend is. If we lose our democracy by voting into power people and parties who are willing to destroy it, we can blame only ourselves. To get things back in order again might prove to be very difficult.

MATTI SOVIJÄRVI
The Editor

FINNEGAN'S WAKE

Finnegan's Wake -laulun erinomaisen suomennoksen on tehnyt Kalevi Toosi.

Finnegan's Wake on tikkailta pudonneen tiilenkantaja Tim Finneganin ruumiinvalvojisista kertova laulu. Sitä pidetään yleisesti kansanlauluna, mikä se ei nähtävästi kuitenkaan ole. Laulutekstin on kirjoittanut amerikanirlantilainen John F. Poole ja se on julkaistu vuonna 1864. Sävelmästä on mainittu siinä yhteydessä vain, että se oli air nimeltään 'The French Musician'.

Poole oli syntynyt Dublinissa, mutta hän muutti jo lapsena Yhdysvaltoihin. Hän oli kirjoittaja ja teatterimies ja toimi New Yor-

kissa varieteeteatterin (NYC Burlesque Theater) johtajana. Hän myös kirjoitti esityksiin lauluja ja näytelmiä.

Poole kuoli Brooklynissa vuonna 1893 vammoihin, jotka hän sai pudottuaan tikkailta(!).

Finnegan's Wakella on useitakin edeltäjiä eli lauluja, jotka kertovat samasta aihepiiristä kuin sekin: henkilöistä, jotka eivät suostu pysymään kuolleina vaan viskin tai muun jalon juoman vaikutuksesta nousevat kuolinvuoteeltaan. Esim. 'Fine Old Irish Gentleman' (v. 1845):

*"But when the whiskey bottle was uncorked
he couldn't stand it any longer
so he riz right up in bed,
and when sich mighty fine stuff as that
is goin about says he you don't think
I'd be such a soft headed fool as to be dead."*

Aihepiiriin liittyen kannattaa mainita myös Underground-rock LP:llä Suomen Talvisota 1939-1940 oleva kappale 'Tehtaan vahtimestarit'. Siinä kuollut tehtaan pomo astuu ulos arkustaan kesken arkun ympärillä tapahtuvan juhlinnan.

Finnegan's Wakesta on vuosikymmenien aikana syntynyt monia erilaisia versioita. Perustarina on sama, mutta mm. henkilöiden nimet ja erityisesti kertosaheen sisältö vaihtelevat.

Kirjailija James Joyce antoi viimeiselle kirjalleen nimeksi Finnegan's Wake. Kirjan ensimmäisessä luvussa hän kertoo myös Tim Finneganin tarinan. Joyce kirjoitti kirjaa 17 vuotta. Vuosien kuluessa kirjallisuuslehdissä julkaistiin otteita tekeillä olevasta romaanista. Kirjan tulevaa nimeä Joyce ei kuitenkaan paljastanut ennen kuin kirja oli valmis. Lehdissä tuleva kirja esiintyi julkaisemiseensa saakka v. 1939 nimellä 'Work in Progress'.

FINNEGANIN RUUMIINVALVOJAISET

(John F. Poole /
suom. sanat Kalevi Toosi)

*Tim Finnegan Walkin' Streetiltä
oli herrasmies omalaatuinen.
Oli värikästä kielenkäyttönsä,
koki yletä tiiliä kantaen.
Usein kostuketta kurkulleen
Tim antoi, kun viinoja rakasti.
Joka päivä vauhtiin päästäkseen
Tim aamuin tilkan nappasi.*

*Whack fol the darn, hae tanssipari,
kinttuja tiuhaan liikuta,
hauskaa piisaa Finneganin
ruumiinvalvojisissa.*

*Aika pöllyssä Tim taas taivalsi,
oli päänsä täys, siksi horjui niin.
Putos tikkailta, kallonsa halkaisi,
ruumiinvalvojaisiin kannettiin.
Pantiin päällensä puhdas lakana
ja makaamaan sänkyyn laitettiin,
jalkopäähän viskigallona,
pää osoitti portteritynnyriin.*

Whack fol the darn...

*Kaikki ystävät tulivat paikalle,
rouva Finnegan tarjosi lounasta.
Tee ja kakku tuotiin esille,
sitten tupakat ja brandyboolia.
Rupes Biddy O'Brien itkemään.
"Voisko vainaja olla sorjempi?
Miksi, rakkaani, kuolla sun pitikään?"
"Tuki suus!" Molly McGee kivahti.
Whack fol the darn...*

*"Biddy, nyt olet aivan väärässä",
sanoi Peggy O'Connor vuorostaan.
Antoi Biddy hänen maistaa läimäystä
niin, että hän kellahti istumaan.
Silloin sisällissota puhkesi,
nainen naisen, mies miehen kimpussa.
Ryhmysauvan laki pian vallitsi,
ja seurasi kunnan mekkala.
Whack fol the darn...*

*Mickey Maloney kumarsi päätänsä
viskinassakan täpästä väistäen,
mutta silloin se olikin jo sängyssä
Timin ruumiin viskillä kastellen.
Vaan mitä! Elppy hän, alkaa virkoomaan,
ja sanoo ylös hypäten vuoteesta:
"Miksi hitossa näin viskiä tuhлатаan?
Jessus, pidittekö minua kuolleena?"
Whack fol the darn...*

*Peurat kulkivat pihamme poikki meistä välittämättä.
Kaksimetrisen pensas- ja piikkilanka-aita ei ollut este: yli helpolla loikalla.*

TALVI IRLANNISSA

KOLMAS OSA

HOLLYWOODISTA VARHAISKESKIAJALLE

Sana "Hollywood" näkyy vuoren rinteellä kilometrien päähän, jos osaa katsoa oikeasta kohdasta. Kirjaimet eivät ole ehkä yhtä isot kuin sen toisen, kalifornialaisen Hollywoodin tunnustekstissä. Mutta Hollywood siellä lukee, korkealla Wicklow'n vuorten länsirinteellä, kaikkien nähtävissä - jos ei sada.

Nyt ollaan tietysti Irlannissa, etsimässä Irlannin kristinuskon juuria. Ollaan siellä, missä keskisen Irlannin mukava tasanko loppuu ja missä Wicklow'n hankalat vuoret alkavat. Edessä oli Wicklow Gap, solien sarja, jota myöten pääsisimme taas meren rantaan, Wicklow'n kaupunkiin, ohii pyhien paikkojen.

Meidän tärkein päämäärämme oli varhaisen keskiajan sivistyskeskittymä, nyt raunioiden, hautausmaiden ja museoiden Glendalough, vuorten takana ja välissä. Mutta Hollywood tuli ensin

ja pääkadun iloiset valot vihjaisivat lounaan mahdollisuudesta. Maantiedosta kiinnostuneille: Wicklow on kerrassaan viehättävä merenrantakaupunki viitisenkymmentä kilometriä Dublinista etelään. Wicklow'n vuoret Irlannin komeimpine maisemineen ovat puolestaan Wicklow'sta sisämaahan (tietysti). Jos Dublinin reissulla on päivä aikaa, kannattaa vuokrata auto ja ajaa vuorille katsomaan maisemia, jyhkeät korkeuserot alkavat oikeastaan jo eteläisestä Dublinista.

Mutta Hollywoodiin. Ajettuamme liki koko päivän nälkä muistutti olemassaolostaan, oli syytä pysähtyä seuraavaan kylään tai kaupunkiin. Sattumoisin se oli tuo alkuperäinen ja ensimmäinen Hollywood, pyhä metsä. Sen päivän sää oli irlantilainen, pilvinen, ison osan aikaa satoi ja sade piilotti aika ajoin vuoren rinteiden komeat kirjaimet. The Hollywood Inn -nimisen kerrassaan viehättävän pai-

kan edessä oli vapaa parkkipaikka ja talon ikkunoissa hohti vuosiluku 1790, molemmat kiinnostavia yksityiskohtia. Siitä toisesta Hollywoodista ei tiedetty vuonna 1790 vielä yhtään mitään, tietenkään.

Hollywood Innissä kaikki oli kohdallaan. Turve paloi takassa, olihan talvi, henkilökunta niin irlantilaista kuin vain toivoa sopii, ruoka maittavaa ja olut yhtä irlantilaista kuin henkilökuntakin. Ja siitä vuodesta 1790 pubissa oltiin hyvin ylpeitä. Näin vanhoja majataloja ei Irlannin maaseudulla ole monta. Perustamisvuoteen liittyvä suuri toivokin: Ranskan valankumous oli juuri alkanut, ehkä edessä olisi vihdoinkin vapaus brittien tyranniasta. Itse asiassa seuraavaan (epäonnistuvaan) kapinaan oli aikaa vain muutama vuosi.

Maittava lounas, kiitokset ja takaisin liikkeelle. Hollywoodista länteen tarkoitti myös ylöspäin, serpentiineinä kiemurtelevaa tietä yhä ylemmäs, yhä kauemmas kaikesta asutusta ja kohti metsää ja sitten

pois metsästäkin, autioille kivitangoille, joilla kasvoi juuri ja juuri sen verran heinää, että talvinen maisema näytti keltaiselta.

Wicklow'n vuoret alkavat Dublinin eteläpuolelta ja ulottuvat ehkä 40 kilometrin päähän. Leveyttä vuorialueella on parikymmentä kilometriä. Vuorilla ei ole maisemien lisäksi paljon mitään, muutama yksinäinen talo siellä täällä, mutta vuorten välissä muutama hieno laakso, joista tunnetuin on tietysti kristinuskon irlantilainen kehto, Glendalough. Niillä vuorilla kannattaa ajella, autolla tai polkupyörällä, vaikkei hakisi mitään ihmisistä kertovaa, vaan tilaa nähdä.

VUORITEITÄ MENNEESEEN

Meillä ei ollut hädän päivää, Volvomme kapusi jyrkätin nousut valittamatta, piti vettä, tuotti lämpöä aivan riittävästi ihmiselon siunaukseksi. Maisemat olivat mahtavia, pudotukset huimia, mutta eivät pelottavia, sillä tilaa oli aina muutama metri ennen kuin syöksy laakson pohjalla lorisevaan puroon uhkasi. Sitä saattoi nojata taaksepäin, katsella maisemia ja kääntää rattia vailla huolen häivää, kunhan polki auton jarrupoljinta aina silloin tällöin.

Vuosisatoja sitten, jo 500-luvulla, näiden solien yli kulki pyhä Kevin, oikeastaan Caoimhín, tai vielä oikeammin Cóemgein. Hänen päämääränsä oli elää joko erakkona, yksin tai vain muutamien pyhiin miesten yhteisössä. Kohtalo päätti toisin. Hänen oleskelupaikoilleen

perustettiin luostari vuorten väliin jäävään hedelmälliseen laaksoon, viisauden, oppineisuuden ja uskon keskuksiksi, paikaksi pyhille miehille ja myös pyhille naisille. Kaksi kylmää järveä - juomavettä! - ja keskellä virtaava lohijoki auttoivat nekin varmaan aikanaan luostarin perustamisessa. Luostarin nimi tullee juuri järviparista.

Kevin teki perusteellista työtä. Niinpä hänen luostarinsa, Glendalough, kukoisti vuosisatoja. Aikaperspektiivistä saa jonkinlaisen mielikuvan, kun muistaa, että Dublin-niminen kaupunki perustettiin reilut 400 vuotta myöhemmin kuin Glendalough. Dublinin perustamisesta kului taas reilut 400 vuotta ja saatiin uskonpuhdistus ja taas yksi nelisataavuotiskaus ja ollaan melkein meidän päiviesämme.

Luostari kukoisti hämmästyttävän kauan, yli 600 vuotta. Meidän päivistämme taaksepäin katsoen: Vuoden 1416 Eurooppa oli tyystin toisenlainen kuin meidän aikamme. Ei ollut kirja-painoja, Konstantinopol ei ollut Istanbul, vaan itäisen kristikunnan keskus, ei ollut Venäjän valtakuntaa, Amerikkakin oli löytämättä, Afrikkaa hallitsivat afrikkalaiset.

Luostarin merkitys alkoi vähentyä Dublinin kasvaessa ja lopulta sen tuhosivat englantilaiset suunnilleen vuonna 1400. Vuosisatojen aikana luostari koki tietysti kaikenlaista, muiden muassa viikinkien tulon ja menon. Tästä jäi pysyvä jälki: Tanskan Roskildessa olevat suuren viikinkilaivan kopio on tehty alunperin Glendaloughissa rakennetun aluksen mallin

mukaan. Puitten lustot ovat hämmästyttävä ajoituksen aarre-kammio. Roskilden vuonosta löytyneen aluksen puutavara voitiin ajoittaa ja paikallistaa. Sen aluksen rakentamisvuosi oli 1042 ja paikka Glendalough.

Ja tarkoille: tottakai Dublinin nurkilla oli asutusta, kalastajia ja muitakin ihmisiä jo kauan ennen kaupungin virallista perustamista. Kun on joki, on makeaa vettä ja kun on meri, on ruokaa. Vesistä on tietysti iloa logistisissa prosesseissa, varsinkin kun teitä ei ollut. Vasta nykyajan diktaattorit ja muut megalomaanikot ovat keksineet perustaa kaupunkeja ei-mihinkään.

Jos siis haluaa astua sisään elävään Euroopan historiaan, yli vuosisatojen, käyn-ti Glendaloughissa on melkein välttämätön. Matkailijoista huolehditaan hyvin. On kompakti, mutta informatiivinen visitor center, kirkkojen raunioita, torneja ja mahtava hautausmaa. Ruokaa on tarjolla, iso parkkipaikka ja muita matkailijan perustarpeita. Ja kaiken yllä leijuu ainutlaatuinen ajattomuuden tunne.

MÄKIÄ JA TUNNELMIA

Alue Dublinista etelään ja Wicklow'sta länteen on maisemiltaan huikea, mutta ei vain sitä. Vaikka ollaan Irlannin sydämessä, väkeä on kovin vähän, kylä harvassa. Nekin ovat usein matemaatikon mielipaikkoja: yksi katu, kaksi kirkkoa, neljä ruokakauppaa ja kahdeksan pubia. Yksi hyvä esimerkki on Rathdrum, pieni rautatiepysäkki, jonka ravintolat menes-

Glendaloughin museo on pieni, mutta mahtava. Aivan vieressä levittäytyy vanha hautausmaa ja luostarialueen jäänteet.

Glenmalure Lodge on yhtä ihana kuin miltä näyttää. Se on keskellä ei mitään - ja mitä kauneimpien vuorien ympäröimä.

Pub on kylän yhteinen olohuone, johon tullaan ratkomaan myös maailman pulmat. Omaan nurkkaan eristäytyminen on huonoa käytöstä.

tyisivät missä tahansa kulinaarikeskuksessa.

Ongelmattomin on Jacob's Well, klassinen ruokapub, jonka palvelua on enää vaikea parantaa. Pyysitpä mitä hyvänsä, vastaus on No prob, ja asia hoituu hetkessä. Sunnuntaina paikka on ääriään myöten täynnä isoja irlantilaisia perheitä syömässä hyvin äidin vapaapäivänä. Kyllä, roolit ovat vielä entiset. Jotakin paikasta kertoo kaksi kertaa 2010-luvulla voitettu Irlannin parhaan gastro-pubin titteli. Ja se Irish coffee: elämäni paras. Näiden vuosikymmenten aikana on sentään kokeiltu aika montaa...

Ongelmallisin on puolestaan Bates, suunnilleen 50 metrin päässä. Ruoka on niin hyvää kuin se vain voi olla, viinilistat pitkiä ja vaikuttavia, palvelu irlantilaiseksi etäistä, mutta äärettömän kohteliasta, ranskalaisen uuden keittiön fine dining kerrassaan. Hinnat ovat asialliset, takkatuli palaa, mutta silti: sinä perjantailtana me olimme ainoat asiakkaat. Lähdimme yhdeksän tienoilla, toivottavasti meno yltyi illan mittaan. Elättääkö pieni Rathdrum ykkösluokan ravintolan?

Glenmalure Lodgen ongelmat ovat taas toisenlaisia. Se on majatalo ja ravintola jossakin syvällä vuorten syleilyssä, suunnilleen ei missään ja ehdottomasti käymisen arvoinen. Nyt vain söimme paikan omat hampurilaiset ja joimme pari painttia Wicklow'n omaa olutta, mutta kaipuu jäi.

Ensi kerralla, ja se on pian, varaamme huoneen, tulemme jo lounaalle, käymme kävelemässä mahtavien mäkien jyrkillä poluilla, syömmme illallisen, juomme parin oluen lisäksi muutakin ja menemme liian myöhään nukkumaan, nautimme paitsi toistemme, myös maailman mukavimpien ihmisten seurasta. He tuntuvat tapaavan toisiaan Glenmalure Lodgessa.

Tällä aikataululla saa sitä paitsi ajaa kaksi kertaa vuorten yli valoisassa, Irlannin kauneimmissa maisemissa.

Irlannin talvesta selviää oikein lääkkein. Irish coffee on yksi parhaista.

IF HE WALKS...

It was a dark and stormy night, outside. But here inside, all was warm and cosy in 'Dirty Dan's Emporium for the sale of beers, wines and spirits'. Here on a thirsty Thursday night, closed off from the world in our little cocoon, it was as if we were still in the warmth and comfort of the wombs' innocence and not exposed to the harsh elements that blow and buffet all about us. I suppose one could say, at this time, that there was 'womb at the Inn'. (The narrator must say "sorry" for that one, but then it's almost Christmas.. so what the hell.)

Mr Fiver coughed and cleared his pipes and began. "What did ye think of the election?"

Mr Tenner absent-mindedly said, "What?"

"The election that yer man won over in America."

"Who won?" said Mr Tenner.

"Mr T. Rump - a used car salesman from Sligo." I interjected.

"Who are you?" they asked.

"I'm the Narrator." I said.

Mr Fiver glared at me and said "Well, stick to narration then!" He continued gruffly, "Ah don't be talking, dirty, damn dirty..."

Dan interjected "What do you want?"

"Ah not you Dan, the election."

"Less of the politics now" said Dan as he retreated into the shadows behind the bar.

"Very dirty, all them things that were said about women, gays, Jews, blacks, handy-caps and Mexicans sure he's a Fascist like Mussolini."

"No he isn't"

"How come?"

"Well, he's not Italian.. I don't know, Mr T. Rump's not all bad, he's built towers and Universities and I've heard you say worse about women."

"That's different."

"Is it?"

"He's a cowboy builder and a conman and a fascist."

"He's a businessman not a fascist!"

"I don't care what ye say, 'If it looks like a duck, walks like a duck and talks like a duck then it's..Donald!'"

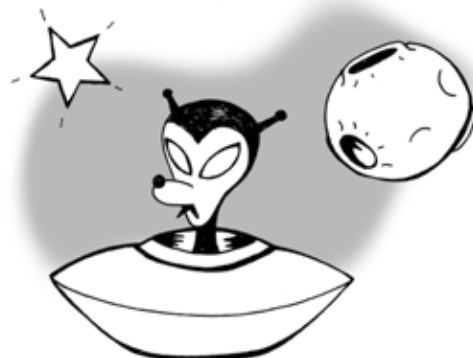
Here the conversation tailed off as the gents sipped on their dark pints. Dan switched the lights on in the bar and room got darker. Through the gloom I could discern the appearance of the two gents. One was dressed in a tweed overcoat and wore a woollen hat. He looked like old Scrotus the monk on the old five pound note and the other was a thin and wispy fellow, slightly balding, who looked like the Runner on the old ten markka note. Here we were in Dan's where we could all drink our fill and converse as we pleased until time was called or the well in our pockets ran dry. Outside the wind howled and the rain slashed down the window pane.

They faded back into the silence and gloom of their earthly pints. The winds of change howled outside but they were oblivious. I sighed.

"What's he talking about?"

"Ah, don't mind him, he's just narrating again. He can't help it."

MERRY CHRISTMAS TO ALL FROM THE NARRATOR.

Luan Parle and Clive Barnes back in Helsinki!

Shamrock are delighted to announce that the brilliant Luan Parle and Clive Barnes will perform in Molly Malone's upstairs at 8.30 on the 16th of March. Entry will be free so you will need to get there early to get a good seat. Not to be missed.

FINNISH-IRISH SOCIETY RY

Puustellinrinne 3 A 8, 00410 Helsinki

Y 0797582-0

Nordea FI81 2001 1800 0192 29

info@finnish-irish.fi | www.finnish-irish.fi

OSASTOT/BRANCHES

Jyväskylä

Pj./Chair: Timo Hautala

Lehtorannantie 10 B 29, 40520 Jyväskylä

Puh./Tel. 040 541 8645

Kuopio

Pj./Chair: Eila Kumpulainen

Telakkakuja 3 B 10, 70100 Kuopio

Puh./Tel. 040 585 4528

Oulu

Pj./Chair: Markus Lampela

Oivantie 7, 90580 Oulu

Puh./Tel. 040 417 6414

Pori

Pj./Chair: Vesa Turvanen

Työmiehenkatu 1 as. 1, 26100 Pori

Puh./Tel. 044 572 4392

Tampere

Pj./Chair: Sirpa Saari

Hampulankatu 23 B 7, 33730 Tampere

Puh./Tel. 045 6797 839

sirpa.saari73@luukku.com

Turku

Pj./Chair: Veli-Matti Kauppinen

Allaistenkatu 19, 20460 TURKU

Puh./Tel. 0400 715 786

velluk73@gmail.com

www.finnish-irish-turku.net

Ääneseutu

Pj./Chair: Pasi Peuranen

Vesakkotie 12, 44150 Äänekoski

Puh./Tel. 050 587 5371

JOHTOKUNTA 2016 / COMMITTEE 2016

Puheenjohtaja/Chairperson

Paula Uitto

Varapuheenjohtaja/Vice-chairman

Seppo Nousiainen

Jäsenet/Members

Tea Byholm, Malcom Fay, Heli Gäsman,

Rolf Johansson, Otso Nykänen, Matti Sovijärvi

Tarja Väyrynen, James Whelan

31ST IRISH FESTIVAL OLI JÄLLEEN KERRAN MENESTYS.

Etenkin pääkonsertti Virgin Oil -ravintolassa kokosi suuren joukon irlantilaisen musiikin ystäviä. Ohessa kuvasatoa syyskuun viimeiseltä perjantailta.

Korkkijalka on valloittanut sydämiä jo vuosikymmeniä.
Tahti ei ole hidastunut.

The Rapparees oli illan huipennus. Irlannissa perinteistä ja modernia yhdistävä bändi on tavattoman suosittu.

Luan Parle ja Clive Barnes ovat vieneet perinteisen irlantilaisen musiikin yhä uusiin suuntiin, liittäneet sen modernin laulumusiikin virtaan.

Maailman kansainvälisin irlantilaisen tanssin esiintyjäryhmä The Greenlights sai katsojienkin varpaat liikkeeseen.